

SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

VOCEA MARTIRILOR

*Tinerii care
își poartă crucea*

EDIȚIA 3, 2023

Min Maya

S-a încrezut în Hristos după ce a fost vindecată prin rugăciunile unor creștini locali. Acum este persecutată de mama ei budistă. Povestea ei, la pagina 4.

Emily

După ce a fost persecutată de colegii de clasă musulmani, a avut ocazia să împărtășească Evanghelia cu întreaga ei școală. Povestea ei, la pagina 12.

Echipa de evanghelizare

În timp ce distribuia pliante despre Hristos într-un sat pakistanez, echipa a fost reținută de poliția secretă. Cinci bărbați din grup au fost reținuți timp de 52 de zile. Povestea la pagina 6.

Trei prieteni

Când Durgawati (în dreapta) și Gulsan (în stânga) au început să creadă în Hristos, părinții lor i-au bătut. După ce prietena lor (foto din telefon) a murit de cancer, ei au continuat slujirea. Povestea lor, la pagina 10.

MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturii în țările în care au fost opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri pe încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

Vocea Martirilor (VOM) este o organizație misionară non profit, interdenomenațională, care slujește persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, VOM își dedică lucrarea pentru credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indicând costuri.

Dragi cititori,

În colțurile îndepărtate ale lumii, frații și surorile noastre se confruntă cu încercări dincolo de orice imaginație, doar pentru că au ales să urmeze calea lui Hristos. Biserica persecutată, cu credința sa neclintită, reprezintă o mărturie a devotamentului și a iubirii. În aceste vremuri tulburi, în timpul intoleranțelor, haideți să ne unim în rugăciune pentru a-i sprijini și ridica pe frații noștri creștini care îndură persecuție.

În fața adversității, rugăciunea devine un colac de salvare care ne conectează dincolo de granițe și confesiuni. Ea transcende distanța și limba, creând o legătură sacră care ne unește și ne face un singur trup. Atunci când ne ridicăm vocile în rugăciune, devenim un lanț de nezdrcinat, fortificându-i pe frații noștri persecutați cu puterea de care au nevoie pentru a rezista și a depăși provocările cu care se întâlnesc zi de zi. Să ne rugăm pentru curajul lor, căci ei rămân fermi în credința lor în ciuda pericolelor care îi înconjoară. Fie ca Duhul Sfânt să le dea putere cu o hotărâre neclintită, permițându-le să înfrunte adversitatea cu demnitate.

Să ne rugăm pentru mângâierea lor, căci cicatricile persecuției sunt adânci. Fie ca brațele mângâietoare ale lui Dumnezeu să îi îmbrățișeze, alinându-le durerea și amintindu-le că nu sunt niciodată singuri. Să ne rugăm pentru asupritorii lor, căci în inimile lor se află ignoranța și frica. Fie ca dragostea lui Dumnezeu să le atingă sufletele, înmuind inimile care au fost împietrite de prejudecăți și ură.

Liderii bisericii persecutate, care poartă povara grea de a-și îndruma turmele prin vremuri tulburi, au și ei nevoie de sprijinul rugăciunii. Fie ca Dumnezeu să le dea înțelepciune, putere și protecție divină în timp ce conduc prin exemplu, inspirându-i pe alții să rămână puternici în credința lor.

Să ne rugăm pentru liderii și guvernele globale, pentru ca aceștia să fie mișcați de situația dificilă a bisericii persecutate și să lucreze neobosit pentru a proteja libertatea religioasă pentru toți.

În rugăciunile noastre, să ne examinăm, de asemenea, propriile inimi și vieți. Să ne întrebăm dacă facem suficient pentru a-i sprijini pe frații noștri persecutați dincolo de rugăciune. Să ne gândim la modul în care putem crește gradul de conștientizare, să extindem ajutorul umanitar și să milităm pentru siguranța și drepturile lor.

Împreună, în unitate și iubire, să ne ridicăm vocile către Cel Atotputernic, creând o simfonie de speranță și credință care să rezoneze în întreaga lume. În timp ce ne rugăm, să fim siguri că Dumnezeu ascultă fiecare cuvânt, îmbrățișându-și copiii suferinzi cu dragoste și compasiune. Să nu subestimăm niciodată puterea rugăciunilor noastre. În sanctuarul rugăciunii, viețile sunt transformate, speranța este reaprinsă și miracolele iau loc. Pe măsură ce ne dăm mâna în acest efort sacru, vom fi martorii creșterii puterii și rezistenței bisericii persecutate, luminând întunericul cu lumina iubirii lui Hristos.

Fie ca rugăciunile noastre să servească drept o forță puternică, aprinzând o mișcare de schimbare și vindecare pentru Biserica persecutată. În unitate, credință și iubire, să stăm alături de ei, pentru că împreună suntem o forță care poate muta munții din loc și care poate vindeca rănilor fraților și surorilor noastre.

Andreea Mureșan

NEPAL

Un băț mare *dar nu mai mare ca Isus*

Crescută ca budistă în Nepal, Min Maya îi lua mereu în derâdere pe prietenii ei creștini. Vizita ocazional biserica din satul ei pentru a primi rechizite școlare gratuite, dar, în rest, nu avea niciun interes pentru creștinism, iar mamei sale nici măcar nu-i plăcea să accepte creioane și hârtie gratuite de la biserică. Mama lui Min Maya era o budistă care îndeplinea ritualuri pentru a-i binecuvânta pe numeroșii săteni care îi solicitau serviciile. Așa că, în fiecare dimineață,

Min Maya era obligată să se alăture cultului budist la altarul familiei.

Când a fost suficient de mare pentru a părăsi casa părinților, Min Maya s-a mutat cu sora ei mai mare în capitala nepaleză, Kathmandu, unde locurile de muncă erau numeroase și salariile erau mai bune.

În timp ce se afla în Kathmandu, s-a îmbolnăvit grav, iar mama ei a trimis preoți budiști să ofere remedii vindecătoare. Starea de sănătate a lui Min Maya a rămas neschimbată, așa că sora ei, Suku Maya, care primise o

Biblie de la un prieten creștin, a invitat câțiva creștini să se roage pentru ea.

Starea de sănătate a lui Min Maya s-a îmbunătățit rapid, dar ea era îngrijorată că acceptarea rugăciunilor creștinilor ar putea însemna că trebuie să devină creștină. Apoi, când un alt preot budist a aflat despre boala lui Min Maya și s-a rugat pentru ea, sănătatea lui Min Maya s-a deteriorat din nou. Ea a știut că trebuie să îi cheme pe creștini pentru ajutor.

Într-o noapte, un pastor și soția sa au vizitat-o pe Min Maya și s-au ru-

Rugăciunile budiste nu au reușit să o ajute pe Min Maya, însă sănătatea ei s-a îmbunătățit rapid după ce un grup de creștini s-au rugat pentru ea.

gat pentru ea. "Acela a fost momentul potrivit pentru ca eu să știu că trebuie să îl urmez pe Domnul Isus Hristos", a spus Min Maya. "Dar mama mea nu a fost de acord cu această decizie".

Familia lui Min Maya a decis în curând că aceasta trebuie să se întoarcă acasă, iar mama ei a îndemnat-o să găsească un alt lama care să se roage pentru ea. "Dacă mă duc [la lama], voi muri", a gândit Min Maya. "Eu nu vreau să mor; vreau să trăiesc".

Când Min Maya le-a spus părinților ei că a fost vindecată prin rugăciunile creștinilor și că vrea să meargă la biserică în fiecare săptămână, mama ei s-a înfuriat foarte tare. "Dacă te duci la biserică", a strigat ea, "te voi da afară din casa asta!" Min Maya a petrecut noaptea în casa mătușii sale, iar a doua zi s-a întors acasă și a început să meargă la biserică în secret.

În fiecare sâmbătă, ziua în care creștinii nepalezi se adună pentru închinare, Min Maya aștepta ca mama ei să plece înainte de a face o călătorie de 20 de minute cu autobuzul până la o biserică dintr-un alt sat. După aproximativ o lună, niște vecini au descoperit unde se ducea Min Maya și i-au spus mamei sale. Când Min Maya s-a întors în acea zi, mama ei a încercat să o lovească cu o scândură mare de lemn, așa că Min Maya a fugit la casa unei prietene și și-a sunat pastorul.

A doua zi, Min Maya și-a făcut curaj și s-a întors acasă pentru a vorbi cu mama ei. Dar mama ei, încă furioasă, i-a ordonat să plece și să nu se mai întoarcă. "A fost un moment foarte înfricoșător", a spus Min Maya. După ce s-a refugiat timp de câteva nopți la o familie creștină și apoi în biserică ei, a fost invitată la un program de formare creștină în Kathmandu. Între timp, ea a rămas în contact cu tatăl ei, care a avut grijă să țină telefonul departe de soția sa pentru ca aceasta să nu știe că a vorbit cu Min Maya.

Câteva luni mai târziu, mama lui Min Maya a sunat-o și i-a spus că vrea să o vadă. După ce au stat la masă în-

tr-o seară, mama lui Min Maya a scos un băț mare și l-a îndreptat spre Min Maya și sora ei, care se întorseseră acasă în timpul pandemiei. "Cine este mai mare?", a întrebat mama ei. "Mama voastră sau Isus al vostru?". Când Min Maya și sora ei au răspuns că Isus este cel mai mare, mama lor a lovit-o pe Suku Maya la picior și apoi a mers spre Min Maya. Frații și tatăl ei au protejat-o, dar mama lui Min Maya a continuat să se opună ei și surorii ei.

În fiecare sâmbătă, mama lor stătea la ușa din față cu bățul ei, împiedicându-le pe fete să iasă din casă pentru a merge la biserică. "Am hotărât că Isus este cu noi", a spus Min Maya, "[așa că] de ce nu ne rugăm pe rând, în casă?". Dându-și seama că fetele se rugau cu ochii închiși, mama lor le-a ordonat să nu închidă ochii. Apoi le-a ascuns mâncarea, lăsându-le pe fete fără nimic de mâncare. Când le-a oferit orez, ele au știut că le servea intenționat mâncare oferită idolilor la templu.

În timpul perioadei dificile de acasă, Min Maya s-a consolată cu Evanghelia după Matei. "Cel mai important lucru a fost că Isus a venit în această lume pentru păcatele noastre și a experimentat durerea pe care am experimentat-o și noi", a spus Min Maya. "Isus a suferit, de asemenea, ... pentru noi. Asta este cu adevărat special pentru mine".

Într-o noapte, după ce fratele lui Min Maya s-a înfuriat atât de tare încât

Un lucrător din prima linie a aranjat pentru Min Maya și sora ei să primească formare ca și croitorese, astfel încât să poată să se întrețină.

a bătut-o, surorile au decis că trebuie să plece. Un lucrător din prima linie le-a ajutat să obțină pregătire pentru a deveni croitorese și, în curând, au deschis un magazin în care produc rochii formale, cum ar fi rochii de mireasă.

Creștinii le-au ajutat să cumpere cinci mașini de cusut și au angajat o altă fată creștină să lucreze cu ele. Surorile locuiesc într-o cameră deasupra magazinului, dar proprietarul clădirii le-a avertizat să nu permită accesul creștinilor sau al străinilor în magazinul lor. Unul dintre versetele preferate ale lui Min Maya este: "Nimeni să nu te disprețuiască din cauza tinereții tale, ci dă-le credincioșilor o pildă în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în puritate" (1 Timotei 4:12). Relația surorilor cu familia lor este încă dificilă, iar mama lor și majoritatea sătenilor pun pe seama credinței lor creștine moartea recentă a tatălui fetelor. Min Maya, acum în vârstă de 23 de ani, continuă să-L urmeze pe Domnul, trezindu-se devreme în fiecare dimineață pentru a citi Biblia, a se ruga și a se închina. "Închinarea este benefică pentru mine", a spus ea. "Este ca și cum ar fi timpul de la inimă la inimă cu Domnul".

52

de zile în CAPTIVITATE

Cei opt tineri creștini discutau cu entuziasm în spatele camionetei lor, în timp ce se îndreptau spre vestul îndepărtat al Pakistanului, aproape de granița cu Afganistanul. Tocmai terminaseră un curs de ucenicie de trei luni și porneau în prima lor călătorie de slujire.

Apoi, pe 24 decembrie 2017, furgoneta lor a făcut pană în apropierea unei piețe locale. Știind că oamenii care locuiau în zonă erau musulmani și că mulți dintre ei se luptau cu abuzul de droguri, au distribuit pliante despre Isus Hristos până când anvelopa era la reparat. Un grup de bărbați s-a adunat în jurul unuia dintre creștini, pe nume Haroon, iar acesta le-a vorbit cu entuziasm despre dragostea lui Hristos pentru ei și i-a încurajat să își pună credința în El.

Mai mulți oameni au făcut un pas înainte pentru a primi literatură, dar apoi unul dintre ceilalți creștini, Atish, a observat câțiva bărbați care își făceau loc prin mulțime, împingându-se spre ei. "Veniți cu noi acum!", au cerut bărbații. Erau membri ai poliției secrete.

După ce au jefuit duba, autoritățile au urcat cinci dintre cei opt creștini (toți bărbați) într-o mașină și i-au dus la o secție de poliție locală. Restul grupului, trei femei creștine, au fost urcate într-un alt vehicul.

Poliția a luat toate bunurile creștinilor - gențile, calculatoarele, Bibliile și cardurile SD. Speriați și șocați, tinerii creștini au început să se roage. Ere pen-

tru prima dată când se confruntau cu o astfel de opoziție în cauza credinței lor.

Au fost acuzați

Poliția i-a condus pe cei cinci bărbați într-o cameră și a început să-i interogheze. "Ați venit să răspândiți creștinismul aici?", a întrebat unul dintre ei. "Vreți ca toți oamenii să devină creștini?" După o oră de abuzuri verbale, au sosit câțiva soldați înarmați și au repetat aceleași acuzații: "Ați venit aici pentru a răspândi creștinismul!", au insistat.

Apoi, agravând teama creștinilor, soldații le-au pus saci de pânză pe cap și i-au urcat într-un camion, lăsându-le pe femei la secția de poliție. În jurul miezului nopții, au ajuns într-o nouă locație, unde, încă legați la ochi, interogatoriile au continuat încă câteva ore. La primele ore ale dimineții, în jurul orei 4 dimineața, tinerii au fost urcați din nou în camion și duși într-o altă locație. Acolo, soldații le-au lovit picioarele cu un băț pentru a-i face să vorbească. Haroon era speriat. În calitate de lider al grupului, el era responsabil pentru studenți. "Te rog, Doamne, ajută-ne", s-a rugat el.

După alte câteva ore de interogatoriu individual, cei cinci credincioși au fost conduși într-o cameră și li s-a ordonat să se așeze. Fiecare zi care a urmat a fost la fel - interogatorii și bătăi. "Dacă accepți islamul, te voi ierta", i-a spus anchetatorul lui Haroon. "Dar dacă nu accepți islamul, te vom ucide. Te vom tăia cu un cuțit și te vom arunca în râu". Haroon nu a fost intimidat de amenințările anchetatorului. "Sunt gata să mor", a răspuns el. "Nu îl voi părăsi pe Isus Hristos. El este Mântuitorul meu, iar eu sunt fiul Său. El mă va elibera".

Cei cinci bărbați au fost ținuți în celule întunecate, unde dormeau pe o podea de beton. Au fost biciuiți, bătuți cu bastoane, loviți cu piciorul și forțați să stea într-un picior sau să rămână în-

tr-o singură poziție ore în șir. În timpul bătăilor, puteau auzi strigătele și țipetele unui alt prizonier aflat într-o cameră din apropiere. Când insistau în timpul torturii că vor rămâne credincioși Domnului, erau bătuți din ce în ce mai aspru. "Eram foarte speriați", a spus Atish. "Ne-au spus că vom petrece șase sau șapte ani în închisoare, iar familiile noastre nu știau unde ne aflăm."

Se trezeau la ora 5 dimineața în fiecare dimineață pentru a se ruga împreună și au menținut un program regulat de post, fiecare postând pe rând. S-au rugat pentru poporul pakistanez, pentru confortul și puterea părinților lor, pentru perseverență și pentru libertate. "Ne rugăm Domnului: "Nu știm unde ne aflăm, dar Te rugăm să ne eliberezi, ca să putem ieși din acest coșmar", își amintește Atish. De asemenea, ei erau îngrijorați de ceea ce s-ar putea întâmpla cu cele trei femei din grupul lor. "Ne rugăm pentru surorile noastre", a adăugat el.

Numărați până la 500

După 52 de zile, autoritățile au pus din nou saci peste capetele creștinilor și i-au încărcat în camioane. Au urcat pe un munte, au oprit camioanele, i-au scos pe bărbați și le-au ordonat să îngenuncheze. Atish a crezut că urmau să fie uciși. În schimb, însă, soldații le-au spus să numere până la 500, s-au urcat înapoi în camioane și au plecat. După ce a așteptat un minut,

Atish și-a ridicat sacul de pe cap și a văzut că toți răpitorii lor dispăruseră! "Am început să laudăm și să ne închinăm lui Dumnezeu", a spus Haroon. "Acea zi a fost foarte emoționantă pentru mine. Dumnezeu ne-a ajutat și a răspuns rugăciunilor noastre".

Ajutați de un trecător de pe drum, cei cinci tineri s-au întors curând acasă. Au fost mulțumiți să afle că, deși femeile fuseseră ținute la secția de poliție timp de o săptămână, au suferit doar abuzuri verbale. Haroon și Atish s-au întors la munca de slujire după ce au fost eliberați, dar Haroon s-a luptat cu anxietatea luni de zile, iar ambii bărbați încă se confruntă cu teamă, ca urmare a calvarului lor. "Am avut coșmaruri și mă temeam că ni se va întâmpla același lucru din nou", a declarat Haroon. Atish a spus că se bazează pe credință și rugăciune pentru a-și depăși frica. "Uneori devin curajos, iar alteori, frica mă bântuie", a spus Atish. "Aș spune că doar rugăciunea îți dă putere în aceste încercări". Și, deși familia lui Haroon a încercat să îl descurajeze să se întoarcă la munca de misiune, el este fără echivoc în angajamentul său de a-L slui pe Domnul: "Sunt gata să mor pentru Isus Hristos".

Poliția secretă a reținut un grup de tineri evangheliști din Pakistan care distribuiau pliante despre Hristos. După ce au fost eliberați, aceștia s-au întors la lucrarea lor de slujire.

MERGÂND în direcția bună

Crescând în apropierea unui oraș din India cunoscut pentru numeroasele sale festivaluri hinduse, Durgawati și nepotul ei, Gulsan, au căutat pacea prin ritualuri hinduse și prin venerarea a numeroase zeități. Dar, în ciuda devotamentului, inimile lor au rămas tulburi. "Din cauza bolii continue a membrilor familiei noastre, nu am simțit niciodată pace în inimi", a spus Gulsan. "Căutam soluții la problemele noastre, dar nu am reușit în ciuda tuturor eforturilor noastre de a ne dedica viața zeilor și zeițelor hinduse."

Apoi, într-o zi, un sătean pe nume Vidhayawati le-a spus lui Durgawati și Gulsan ceva care le-a trezit interesul. Ea a spus că, după ce suferise de o boală cronică de stomac, Isus Hristos o vindecase complet. "Ne-a împărtășit mesajul Evangheliei", a spus Durgawati, "și am început să ne întâlnim cu ea și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-am pus credința în Isus". În curând, cei trei credincioși - toți în vârstă de 20 de ani - au fost nevoiți să ia o decizie care le-a schimbat viața din cauza credinței lor creștine.

Văzuți ca pe o amenințare

Durgawati și Gulsan au început să frecventeze cu regularitate

biserica lui Vidhayawati și au fost botezați într-un râu din apropierea satului lor, pe 2 octombrie 2020. Un pastor de la biserică îi vizita ocazional pe cei trei tineri creștini și, pe măsură ce s-au maturizat în credință, au început să își împărtășească mărturiile și să proclame Evanghelia în satul lor. De asemenea, ei s-au rugat pentru cei bolnavi.

Când sătenii au aflat de activitățile de evanghelizare ale creștinilor și de vizitele pastorului, au devenit îngrijorați. Unii săteni au vorbit cu părinții tinerilor credincioși, îndemnându-i să își împiedice copiii să meargă la biserică și să le vorbească altora despre Hristos. Întrucât părinții nu au luat măsuri, consiliul sătesc s-a întrunit și, în noiembrie 2020, le-a ordonat celor trei credincioși să nu mai viziteze biserică și să înceteze activitățile lor de evanghelizare. În caz contrar, au avertizat autoritățile, li se va interzice accesul în sat. Vidhayawati, Durgawati și Gulsan au refuzat fiecare cu îndrăzneală să înceteze să se mai închine la biserică, spunând că sunt pregătite să suporte consecințele. Frustrat, consiliul a sfârșit ședința. La o întâlnire ulterioară, autoritățile satului au ridicat miza. Le-au spus părinților credincioșilor că își vor

pierde terenurile și proprietățile și că vor fi alungați din sat dacă copiii lor nu părăsesc credința creștină. Deși părinții îi sprijiniseră într-o oarecare măsură credința creștină a copiilor lor până în acel moment, amenințările consiliului i-au umplut de teamă și, în curând, au început să facă presiuni asupra copiilor lor pentru a nu mai merge la biserică. Disperați să își restabilească buna reputație în fața consiliului sătesc, aceștia și-au bătut copiii, i-au închis în camere și le-au refuzat hrana.

Afirmarea credinței

După ce a fost închisă în camera ei timp de câteva zile, Vidhayawati a evadat și a fugit în casa unui prieten creștin dintr-un sat din apropiere. Două săptămâni mai târziu, Durgawati și Gulsan au fugit, de asemenea, din satul lor. Cei trei credincioși s-au mutat la pastorul lor, care locuia la câțiva kilometri de satul lor. Vestea despre credința lor creștină s-a răspândit rapid după ce și-au părăsit familiile, iar un ziar local a publicat chiar un articol despre ei. Deși publicitatea i-a costat locurile de muncă și relațiile, ei nu s-au descurajat.

“Persecuția ne-a întărit credința”, a spus Gulsan. “Am devenit mai puternici în rugăciunea noastră și ne-am dedicat învățării mai multor lucruri din Scriptură. Simțim că Dumnezeu este cu noi tot timpul”.

Pe măsură ce au crescut în credință, au ajuns, de asemenea, să își ierte părinții și pe alții care i-au persecutat. Durgawati a spus că, atunci când îi văd pe persecutorii lor la piața

locală, îi întreabă ce mai fac familiile lor. “Am învățat din Scripturi că trebuie să ne rugăm pentru persecutorii noștri și să îi iertăm”, a spus Durgawati. “Nu avem nicio mânie față de cei care ne-au persecutat”.

Lucrătorii din prima linie i-au sprijinit pe tinerii creștini, oferindu-le alimente, haine și unelte pentru a-i ajuta să obțină un venit. Recunoscători pentru sprijin, Durgawati și Gulsan au spus că au ajuns să înțeleagă că persecuția urmează în mod natural credinței în Hristos. “Când am început să citim Scriptura, în special Matei 5 și mai departe”, a spus Durgawati, “ne-am dat seama că vom fi persecutați pentru credința noastră în Isus. Prin urmare, această persecuție ne afirmă credința și încrederea în Isus Hristos”. Gulsan primește încurajare din persecuția lor. “Acum credem că persecuția este un semn că mergem în direcția corectă”, a spus el.

Onorarea unui prieten

Vidhayawati, care a ajutat să îi conducă pe Durgawati și Gulsan la Hristos, a murit în iunie 2021, după ce fusese diagnosticată cu cancer cu trei luni mai devreme. De la moartea ei, Durgawati și Gulsan au continuat să crească în credință și să proclame Evanghelia vecinilor lor. Ei au spus că nu s-ar putea gândi niciodată să oprească lucrarea de slujire pe care au început-o cu Vidhayawati sau să-L respingă pe Hristos, chiar dacă credințioșii lor îi costă viața.

Durgawati (în albastru) și Gulsan (în centru) citesc Scripturile împreună cu un prieten. Ei primesc încurajări din persecuția lor.

“Pentru noi, cea mai mare binecuvântare este să fim cu Hristos”, a spus Gulsan. “Credem că prezența lui Dumnezeu este cea mai mare binecuvântare. Lucrurile materiale vor veni și vor pleca, dar pacea lui Hristos rămâne întotdeauna cu noi”.

Atunci când un sătean se îmbolnăvește sau se luptă cu o problemă personală, Durgawati și Gulsan văd o oportunitate de a împărtăși Evanghelia. Ei împărtășesc, de asemenea, propriile mărturii, descriind modul în care credința în Isus Hristos le-a dat pace și le-a schimbat viața. Și fac acest lucru așteptându-se în același timp să primească mai multă hărțuire și persecuție. “Suntem siguri că în viitor ne așteptăm mai multă persecuție, căci știm că toți cei care trăiesc o viață evlavioasă vor fi persecutați”, a declarat Durgawati, citând 2 Timotei 3:12. “Continuăm să citim Scripturile pentru că știm că, în momentul opoziției și al respingerii, Scriptura ne dă putere.”

Durgawati și Gulsan nu au vorbit cu familiile lor de când au plecat de acasă. Dar ei continuă să se roage ca membrii familiei lor să ajungă să cunoască pacea lui Hristos, pe care nicio divinitate hindusă nu o poate oferi. “Sperăm că într-o zi familia noastră se va schimba”, a spus Durgawati, “și că vom putea împărtăși Evanghelia cu mai mulți săteni. Sperăm că într-o zi vom avea o adunare a bisericii în casa noastră, unde, împreună cu familia și sătenii, vom cânta împreună imnuri de laudă.”

Pentru alți tineri credincioși care se confruntă cu provocări la adresa credinței lor, în special din partea membrilor familiei, Gulsan îndeamnă la fidelitate față de Hristos. “Există atât de multă bucurie în Hristos în ciuda persecuției”, a spus el, “așa că nu renunțăm niciodată la credința în Isus”.

O fată fără prieteni

Emily nu s-a integrat la noua ei școală. Cei mai mulți dintre cei 600 de elevi ai școlii erau musulmani, cu câțiva hinduși, iar Emily, în vârstă de 9 ani, era unul dintre cei doi elevi creștini. Deși statutul de "fată nouă" a făcut-o să iasă suficient de mult în evidență, credința creștină a familiei sale a făcut-o în cele din urmă să devină o țintă în Bangladesh, un stat dominat de musulmani, unde doar 0.5% sunt creștini.

Presupunând că Emily era hindusă, din cauza numelui de familie, un profesor a întrebat-o pe noua elevă din clasa a patra dacă poate mânca carne de vită. Când Emily i-a spus învățătoarei că poate mânca carne de vită pentru că este creștină, un grup de fete care se aflau în apropiere au auzit răspunsul ei. "Atunci a început totul", a spus Emily.

Devenind o proscrisă

La început, fetele musulmane au hărțuit-o pe Emily, furându-i sticla de apă și prânzul, iar apoi au amenințat-o că o vor exmatricula din școală. Deși Emily nu făcuse nimic rău, fetele au chinuit-o și și-au bătut joc de ea constant.

"Prima mea reacție a fost șocul", a spus Emily. "M-am simțit trădată. Apoi totul a escaladat. Eram supărată pe ele în principal - și pe profesori, pentru că știau ce se întâmplă și nu au făcut niciodată nimic."

Fetele au început să o insulte pe Emily și să îi ridiculizeze credința în mod tot mai agasant. I-au spus că Isus Hristos nu s-a născut dintr-o fecioară și că relatiile din Evanghelie erau pline de mitologie. Emily a spus că, într-un fel, atacurile asupra credinței ei au durat mai mult decât

loviturile legate de propria persoană. "Uneori plângeam", a spus ea.

În clasa a cincea, Emily și-a făcut o prietenă, o fată musulmană care a acceptat-o în ciuda credinței sale creștine. Ori de câte ori erau împreună, bătașii nu o deranjau pe Emily, dar când Emily era singură, aceștia se năpusteau asupra ei.

Într-o zi, în timpul prânzului, șase fete au înconjurat-o pe Emily și una dintre ele i-a cerut o bucățică din cârnații de pui pe care îi adusese la prânz. Confuză, Emily i-a dat fetei mâncarea. În timp ce fata a luat o îmbucătură și a mestecat-o, celelalte cinci fete au ținut-o pe Emily de brațe și de picioare în timp ce o forțau să deschidă gura. Apoi, fata a scuipat cârnațul mestecat și l-a băgat în gura lui Emily.

"Reacția mea imediată a fost să ripostez", a spus Emily. "Am făcut-o și am fost rănită". Când mama lui Emily, Anjoli, a luat-o pe Emily de la școală în acea zi, Emily era în lacrimi. "Nu mi-a spus ce s-a întâmplat", a spus Anjoli. "După câteva ore petrecute acasă, în cele din urmă mi-a spus". Emily s-a simțit din ce în ce mai izolată la școală, iar notele ei au avut de suferit ca urmare. În zilele în care prietena ei nu era la școală, Emily se ascundea de bătași într-un dulap de depozitare. Făcea tot ce era necesar pentru a trece peste ziua de școală.

Învățând să stea în picioare

Bătaia de joc de la școală a fost primul atac personal pe care Emily l-a suferit din cauza credinței sale, dar nu a fost prima dată când a îndurat persecuția. În 2005, când avea doar câteva luni, peste 50 de persoane au atacat o școa-

lă de formare a discipolilor pe care părinții ei o înființaseră recent. Înarmați cu bețe de bambus și macete, mulțimea a spart ferestrele clădirii și au asaltat oamenii cu tot felul de amenințări.

"Nu știam ce să facem", a declarat tatăl lui Emily, Barun. "Nu aveam cum să luăm legătura cu poliția și nu cunoșteam multe persoane în oraș. Am început să ne rugăm. Dintr-o dată, după un timp, totul s-a liniștit. Au încetat să ne mai bată și să strige".

Barun nu a aflat niciodată ce a determinat mulțimea să fugă, dar el consideră că a fost o rugăciune ascultată. Ani mai târziu, în timp ce Emily trecea prin propria ei persecuție la școală, părinții ei s-au rugat din nou pentru intervenția lui Dumnezeu. "Am plâns, am postit și m-am rugat pentru situația ei", a spus Anjoli, "pentru că, dacă ar fi încetat să mai meargă la școală, nu ar fi existat niciun viitor pentru ea. Ca mamă a ei, trebuie să te duci și să te rogi și să-i spui: "Totul va fi bine"."

Părinții lui Emily au învățat-o să se ridice nu doar pentru ea însăși, ci și pentru credința ei. Când era în clasa a șasea, părinții ei i-au adus o cerere specială directorului: întrucât elevii musulmani și hinduși nu mergeau la școală în zilele de sărbători religioa-

În ciuda faptului că a fost hărțuită de colegii de clasă musulmani din cauza credinței sale, Emily a luat o poziție îndrăznească pentru Hristos.

se, au cerut ca Emily să fie scutită de școală în zilele de sărbători creștine. În Bangladesh, ca și în alte țări predominant musulmane, elevii nu merg la școală vinerea, ziua de odihnă a musulmanilor, dar merg la școală duminica. După ce Barun și Anjoli i-au cerut în repetate rânduri directorului școlii lui Emily să o scutească pe aceasta în duminica de Paște, directorul a adăugat în cele din urmă Paștele în calendarul de sărbători al școlii. Apoi, directorul a făcut o altă mișcare neașteptată: A invitat-o pe Emily să vorbească despre Paște în timpul unei adunări școlare. "Ne-am gândit: "Ce lucru bun! Avem o victorie!", a spus Barun. "M-am gândit că poate Dumnezeu ar avea planuri și mai mari pentru noi".

Găsirea vocii

La început, Emily a fost neliniștită când directorul ei i-a cerut să țină discursul, dar apoi a văzut-o ca pe o oportunitate unică. "A fost o modalitate bună de a le spune povestea despre Isus", a spus ea, "pentru că nimeni nu știa cu adevărat ce

este Paștele sau de ce îl sărbătorim". Barun a ajutat-o pe Emily să-și scrie discursul, adaptându-l la publicul majoritar musulman al școlii, care îl vedea pe Isus ca pe un profet. Barun și Emily au scris despre viața, învățăturile, miracolele și moartea pe cruce a lui Hristos. Iar discursul a culminat cu povestea învierii Sale, urmată de o invitație la credință în Hristos și la viața veșnică.

Duminica următoare, în timpul unei adunări în aer liber în afara școlii, Emily a urcat pe un mic podium în fața unei mări de oameni. Tremurând de emoții, a ținut microfonul la gură și și-a început discursul. Părinții ei stăteau chiar în fața porții școlii, sub un copac de mango, ascultând cu atenție.

"Tremuram pentru că am teamă de mulțimi", și-a amintit Emily. "De asemenea, aveam emoții legate de ceea ce vor crede colegii mei despre lucrurile pe care le voi spune". Cu ajutorul unor difuzoare, ea și-a împărtășit mărturia cu 600 de elevi și aproape 50 de profesori și angajați ai școlii. Mulți părinți au fost, de asemenea, prezenți. Nenumărați membri ai comunității au putut, de asemenea, să audă cuvintele lui Emily prin intermediul difuzoarelor, care au proiectat mărturia ei la un centru medical, un spital, magazine și o zonă rezidențială din apropierea școlii.

În timp ce își citea discursul, Emily, în vârstă de 12 ani, a auzit elevii râzând la cuvintele ei. "Dacă mă uitam la public, știam că mă voi speria", a spus ea. "La sfârșit, în cele din urmă am privit în sus". Apoi s-a îndepărtat de podium, pregătindu-se pentru reacții negative.

Privind cum Dumnezeu lucrează

Emily se aștepta ca discursul ei să ducă la și mai multă persecuție, însă s-a întâmplat ceva diferit, peste așteptările ei. Atunci pe loc, dar și ani mai târziu, Emily l-a văzut pe Dumnezeu folosindu-se de discursul ei în moduri puternice. După acel discurs, câțiva profesori

musulmani s-au apropiat de Emily cu întrebări surprinzătoare. Mai mulți au cerut o copie a discursului ei, iar doi chiar au cerut Biblii, pe care Barun le-a oferit cu plăcere.

Fetele care o hărțuiseră au încetat brusc hărțuirea, iar una dintre ele și-a cerut în cele din urmă iertare lui Emily și i-a cerut o Biblie. După mai bine de un an mai târziu, profesorul de matematică al lui Emily a participat la o slujbă de Crăciun cu Emily și familia ei, care apoi i-a dăruit profesorului o Biblie.

Privind în urmă, Emily a spus că a învățat multe lecții din persecuția pe care a îndurat-o. Ea înțelege acum că Dumnezeu este întotdeauna cu ea și că El folosește, de fapt, toate lucrurile pentru gloria Sa. Persecuția a învățat-o, de asemenea, că provocările noastre personale ne sunt adesea benefice.

"Cred că, uneori, persecuția este o altă modalitate de a crește de fapt în propria credință", a spus Emily. "Chiar și atunci când ești persecutat și suferi, aduci roade ca rezultat." În ultimii doi ani, Emily, acum în vârstă de 17 ani, a frecventat un internat predominant creștin din India. Peste doi ani, ea intenționează să intre la cursuri de formare a discipolilor înainte de a urma o universitate. Și, în cele din urmă, speră să lucreze în slujire cu normă întreagă, la fel ca părinții ei.

"Simt că ar fi o aventură", a spus ea. "Îmi place aventura. Îmi place, de asemenea, că o mulțime de oameni o să-L cunoască pe Dumnezeu. Ar fi un câștig de ambele părți". Emily a spus că i-ar încuraja pe adolescenții sau tinerii care vor să își împărtășească credința la școală să se roage în legătură cu acest lucru și apoi să se încreadă în Dumnezeu pentru a le da cuvintele pe care să le rostescă.

"După aceea, veți ști că cel puțin unii oameni vor primi mesajul în inimă lor și chiar vor veni la voi și vă vor cere mai mult", a spus ea. "Eu aș spune să încercați asta cu curaj. Nu vă fie frică".

Așteptând moartea

Calendar de rugăciune 2024

Puteți pre-comanda Calendare de rugăciune 2024 pentru grupul vostru de studiu, pentru biserică sau membri ai familiei, la contactul de mai jos. De asemenea, la sfârșitul anului, veți găsi calendarul în format PDF, pe site-ul Vocea Martirilor:

www.voceamartirilor.org

CONTACT

 Facebook - **Vocea Martirilor**
 Webpage - www.voceamartirilor.org

Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891
E-mail - info@voceamartirilor.org

INVITAȚIE

Vă invităm să vă abonați, gratuit, pentru primirea scrisorilor de rugăciune, trimise trimestrial de Vocea Martirilor. În aceste scrisori vă sunt aduse la cunoștință mărturiile de viață ale creștinilor persecutați din întreaga lume. Astfel, aveți la îndemână cazuri și motive concrete în jurul cărora puteți să vă formați un obicei de a vă ruga pentru frații și surorile în nevoie. Împreună cu aceste scrisori, pregătim regulat cărți, calendare, povestiri pentru copii sau DVD-uri cu și despre creștinii persecutați. Dacă aveți dorința de a ajuta la răspândirea acestor mărturii, o puteți printr-un dar financiar, la IBAN-urile de mai jos.

IMPLICARE Puteți sprijini lucrarea Vocea Martirilor în România, făcând un cadou financiar, în conturile de mai jos

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURCRT0674361501

Beneficiar: Asociația Vocea Martirilor